

باده تو به کف و باد تو اندر سر ماست

مولانا « دیوان شمس » غزلیات

در فروبند که ما عاشق این انجمنیم

تا که با یار شکرلب نفسی دم بزنینم

نقل و باده چه کم آید چو در این بزم دریم

سرو و سوسن چه کم آید چو میان چمنیم

باده تو به کف و باد تو اندر سر ماست

فارغ از باد و بروت حسن و بوالحسنیم

چو تویی مشعله ما ز تو شمع فلکیم

چو تویی ساقی بگزیده گزین زمینیم

رسن دام تو ما را چو رهانید ز چاه

ما از آن روز رسن باز و حریف رسنیم

عقل عقل و دل دل جان دو صد جان چو تویی

واجب آید که به اقبال تو بر تن نتنیم

چونک بر بام فلک از پی ما خیمه زدند

ما از این خرگله خرگاه چرا برنکنیم

همچو سیمرخ دعاییم که بر چرخ پریم

همچو سرهنگ قضاییم که لشکر شکنیم

ما چو سیلیم و تو دریا ز تو دور افتادیم

به سر و روی دوان گشته به سوی وطنیم

روکشان نعره زنانیم در این راه چو سیل

نه چو گردابه گندیده به خود مرتهنیم

هین از آن رطل گران ده سبکم بیش مگو

ور بگویی تو همین گو که غریق مننیم

شمس تبریز که سرمایه لعل است و عقیق

ما از او لعل بدخشان و عقیق یمنیم